

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: S. S.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 147 00, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 3. 2014, č. j. 883/DS/2014, JID: 39471/2014/KUUK/Ne,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 3. 2014, č. j. 883/DS/2014, JID: 39471/2014/KUUK/Ne a rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odbor dopravy, ze dne 6. 1. 2014, č. j. 384/39013/2013-OD/PS, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,-Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasně podanou žalobou domáhal prostřednictvím svého právního zástupce zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, ze dne 13. 3. 2014, č. j. 883/DS/2014, JID: 39471/2014/KUUK/Ne, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roudnice nad Labem, odbor dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 1. 2014, č. j. 384/39013/2013-

OD/PS, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 6. 11. 2014 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 17. 10. 2013 ve 21:55 hod. na parkovišti obchodního centra Kaufland v Roudnici nad Labem, jako řidič motorového vozidla tov. značky BMW model 5, r. z. „X“, obtěžoval ostatní účastníky provozu a jiné osoby nadměrným hlukem a nepřipoutaný řídil vozidlo bezohledně, rychle a neukázněně, za což mu byla podle ust. § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2.500,-Kč, jakož mu i byla podle ust. § 79 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,-Kč. Současně žalobce požadoval, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a uložil žalovanému nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě namítl, že řízení o přestupku či správním deliktu je trestním obviněním, na které se vztahuje procesněprávní ochrana jako v trestním řízení. V řízení o přestupku se tedy uplatní zásada presumpce neviny, zásada in dubio pro reo a zásada bezprostřednosti. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z policejního spisu a v něm uvedených čtyř úředních záznamů. V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že úřední záznam správnímu orgánu poskytuje předběžnou informaci o věci a nelze jej považovat za důkazní prostředek. Žalobce uvedl, že v daném případě se konkrétně jednalo o úřední záznam o silniční kontrole, oznámení o přestupku, úřední záznam o podání vysvětlení několika osob a úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem, na které správní orgán nahlížel jako na protokol o výsledku obviněného, čímž pochybil, neboť analogicky k trestnímu řádu úkon spadá do přípravného řízení a neměl povahu neodkladného a neopakovatelného úkonu, mohl tak být v řízení použit jen se souhlasem procesních stran. Žalobce však nedal správnímu orgánu souhlas s užitím úředního záznamu o podání vysvětlení žalobcem. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 – 67, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*použití v oblasti správního trestání analogie práva nebo zákona lze jen v omezeném rozsahu, a to pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.*“ Správní orgán tak přihlédl k důkazu, který byl proveden mimo ústní jednání, a to v rozporu s procesními předpisy. Podle názoru žalobce ani v případě, že by úřední záznam o podání vysvětlení žalobcem byl relevantním důkazem, nezabývá správní orgán povinností zjistit skutkový stav.

Dále žalobce namítl, že jediným důkazem, který by mohl prokázat jeho protiprávní jednání, je svědecká výpověď zasahujících policistů. Správní orgán se však při zjišťování skutkového stavu spokojil s úředními záznamy a dospěl tak k rozhodnutí bez faktických důkazů. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*k dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“

Vedle toho žalobce namítl, že správní orgán nedoručoval písemnosti zmocněnci žalobce, panu P. K., zákonným způsobem, neboť zmocněnec žalobce požádal o doručování na e-mailovou adresu „X“, avšak žádnou písemnost na tuto

e-mailovou adresu neobdržel. Žalobce je toho názoru, že vzhledem k tomu, že se žalovaný a správní orgán ani nepokusili na tuto e-mailovou adresu doručovat, nemůžou nastat účinky fikce doručení. Žalobce je toho názoru, že ačkoliv je ve správním spise založeno, že se správní orgán snažil doručit písemnosti na e-mailovou adresu „X“, nepovažuje právní zástupce žalobce za prokázané, že e-mail s předvoláním k ústnímu jednání byl vypraven. Tímto postupem správního orgánu se žalobce ani jeho zmocněnec nedozvěděli o termínu konání ústního jednání. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, č. j. 7 As 114/2013 - 22, kterým byla kasační stížnost zamítnuta a v němž je uvedeno, že *„Uplatnění práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného z přestupku předpokládá jistou součinnost jak ze strany správního orgánu, tak ze strany samotného obviněného z přestupku. Správní orgán má povinnost postupovat tak, aby obviněnému z přestupku vytvořil podmínky pro to, aby mohl realizovat své právo na projednání přestupku v jeho přítomnosti. Jde především o nutnost obviněného řádně předvolat k jednání. Již samotná povaha práva na projednání přestupku v přítomnosti obviněného pro svou realizaci v praxi vyžaduje též jistý stupeň součinnosti ze strany obviněného z přestupku, kterou lze spatřovat např. v tom, že se fyzicky dostaví, případně se náležitě omluví, pokud se nemůže dostavit, byť se jednání zúčastnit chce.“*

Žalobce namítl nesprávný postup správního orgánu I. stupně, který spatřuje v nedodržení povinnosti umožnit účastníku seznámit se a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, k čemuž se vyjadřuje i Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, v němž je konstatováno, že smyslem ust. § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.

Žalobce dále namítl, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť mu nebylo doručeno rozhodnutí orgánu I. stupně a nemohl tak uplatnit řádný opravný prostředek, v němž by uvedl odvolací důvody. Doručení rozhodnutí přímo žalobci, místo jeho zmocněnci, nemá vliv na běh procesněprávních lhůt. Žalobce připomněl, že není jeho povinností seznamovat zmocněnce s rozhodnutím, přesto ho o rozhodnutí telefonicky informoval a následně mu jej prostřednictvím poštovního doručovatele zaslal, avšak nejspíše poštovní doručovatel dopis ztratil, neboť zmocněnci nebyl doručen.

Vedle toho žalobce namítl nezákonnost správního rozhodnutí, kterou spatřuje v postupu žalovaného, který vydal rozhodnutí, aniž by žalobce vyzval k doplnění odvolání. Žalobce odkázal na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 2. 11. 2011, č. j. 5 Ca 298/2008 - 52, kterým byla žaloba zamítnuta, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 As 4/2009 - 53, kterým byla kasační stížnost zamítnuta a ve kterém bylo uvedeno, že nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z ust. § 37 odst. 2 a z ust. § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle ust. § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo jej k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce doplnil, že očekával, že bude vyzván k doplnění odvolání, místo toho správní orgán vydal rozhodnutí. V této souvislosti žalobce odkázal na nález

Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. I. ÚS 654/03, v němž se vyjádřil k minimální míře předvídatelnosti rozhodnutí, a dále na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009, v němž se vyjádřil k tzv. překvapivému rozhodnutí. Žalobce uvedl, že očekával, že nezákonné rozhodnutí žalovaný zruší a vrátí správnímu orgánu I. stupně k dalšímu projednání, a proto považoval za nadbytečné specifikovat odvolací důvody, které považoval za zřejmé.

Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že byl řádně zjištěn skutkový stav věci podle zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen správní řád), když při rozhodování se vycházelo z dostupných podkladů ve věci. Žalobce a jeho zmocněnec byli, řádně předvoláni k ústnímu jednání, kterého se mohli zúčastnit, přednést na něm svá tvrzení a důkazy. Neúčastí na ústním jednání se žalobce sám zkrátil na svých právech.

Vzhledem k tomu, že správní orgán neměl pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu věci, žalobce byl po dobu řízení pasivní a návrh na výslech svědků, kterého by se sám mohl zúčastnit, nenavrl, vyhodnotil správní orgán výslech policistů, kteří by potvrdili již dříve zaprotokolované skutečnosti, jako nadbytečný.

Žalovaný připomněl, že je mu z úřední činnosti známo, že zmocněnec žalobce, pan Kocourek, vystupuje v mnoha přestupkových řízeních jako zmocněnec. Žalovaný se domnívá, že jeho snahou je řízení prodlužovat až do uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku. Předvolání zmocněnce považuje žalovaný za řádné.

Vedle toho žalovaný uvedl, že žalobce či jeho zmocněnec se sami zkrátili na svých právech, ústního jednání se neúčastnili, a proto bylo rozhodnuto na základě podkladů uvedených v protokolu o ústním jednání a další dokazování prováděno nebylo.

Dále žalovaný uvedl, že co se týče doručení, odkazuje na správní spis. Tvrzení žalobce považuje za účelové, ve snaze zabránění projednání daného přestupku.

Závěrem žalovaný uvedl, že na nezákonnost nemá vliv, zda je v odvolání uvedeno, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí. Žalovaný přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, tím nemohlo dojít ke zkrácení procesních práv žalobce.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce i žalovaný výslovně s tímto postupem souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí,

k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu vyplývá, že správnímu orgánu I. stupně bylo dne 30. 10. 2013 doručeno Oznámení přestupku ze dne 23. 10. 2013, č. j. KRPU-239730-4/PŘ-2013-040614. Součástí přestupkového spisu zpracovaného Policií České republiky, Krajským ředitelstvím Policie Ústeckého kraje, Územním odborem Litoměřice, Obvodní oddělení Roudnice nad Labem (dále jen „policie“), byl úřední záznam ze dne 17. 10. 2013 o průběhu služebního zákroku, úřední záznam o podání vysvětlení žalobce ze dne 17. 10. 2013, který žalobce opatřil vlastnoručním podpisem, úřední záznam o vytěžení svědků ze dne 18. 10. 2013 a výpis z evidenční karty řidiče žalobce. Správní orgán I. stupně vydal příkaz ze dne 5. 11. 2013, sp. zn. 384/39013/2013-OD/PS, proti kterému podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor. Příkaz tak byl zrušen a bylo nařízeno ústní jednání. U jednání ze dne 2. 1. 2014 bylo ze strany správního orgánu I. stupně na základě informací uvedených v Úředním záznamu vyhotoveném policií postupováno podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a bylo rozhodnuto v nepřítomnosti žalobce a jím zvoleného zástupce. Žalobce byl rozhodnutím ze dne 6. 1. 2014, č. j. 384/39013/2013-OD/PS, uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal zástupce žalobce odvolání. Správní orgán I. stupně postoupil spisovou dokumentaci i s odvoláním žalovanému, který vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Zástupce žalobce v podaném odporu ze dne 21. 11. 2013 požádal o doručování písemností na e-mailovou adresu „X“. Doručování elektronickou cestou však správní orgán I. stupně i žalovaný prováděli na e-mailovou adresu „X“, ačkoliv správně mělo být doručování na adresu s diakritikou. S ohledem na to, že převzetí doručovaných písemností nebylo ze strany adresáta opakovaně potvrzováno zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem, správní orgán I. stupně veškeré písemnosti, včetně jeho rozhodnutí, doručoval zástupci žalobce znovu na adresu udávaného trvalého pobytu v „X“. Jmenovaný však při doručování těchto písemností nebyl na uvedené adrese zastižen, písemnosti proto byly uloženy a připraveny k vyzvednutí u držitele poštovní licence. Protože si zástupce žalobce ani jednu z těchto písemností v úložní době u držitele poštovní licence nevyzvedl, neotevřené obálky obsahující tyto písemnosti se vrátily zpět odesílateli.

V daném případě se jeví sporným, zda i při pasivitě žalobce ve správním řízení, opatřil správní orgán I. stupně dostatečný okruh důkazů, které by nepochybně prokázaly vinu žalobce.

Podle ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Podle ust. § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

Soud uvádí, že správní řízení a obzvláště pak řízení v oblasti správního trestání (přestupkové řízení) je ovládáno zásadou, že správní orgán postupuje tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení, avšak správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní řízení je ovládáno zásadou vyhledávací (vyšetřovací), kdy podklady pro rozhodnutí opatřuje zásadně správní orgán. Zejména v řízeních zahajovaných z úřední povinnosti (přestupkových řízeních) je na správním orgánu, aby se v rámci řízení vypořádal se všemi důkazy, které je nutno provést ke zjištění stavu věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti, a to i takové důkazy, které svědčí ve prospěch účastníka řízení.

Soud se neztotožnil s postojem žalovaného, který uvádí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vycházelo z dostupných podkladů ve věci. S ohledem na charakter přestupkového řízení bylo na správních orgánech, aby ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjistily stav věci bez důvodných pochybností a za tím účelem řádně provedly dostatečné dokazování.

Za situace, kdy má žalovaný k dispozici pouze úřední záznamy, k odstranění vzniklých pochybností o vině žalobce, bylo povinností žalovaného vyslechnout svědky. Tento závěr má oporu i v judikatuře Nejvyššího správního soudu, např. v jeho rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, který je publikován ve Sbírce NSS pod č. 1856/2009 a také na www.nssoud.cz a na který poukazoval i žalobce v předmětném řízení

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spise a vyžaduje zásadní doplnění výsledkem zasahujících policistů, případně dalším dokazováním.

Soud proto s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. byl nucen přikročit ve výroku rozsudku ad I. ke zrušení rozhodnutí žalovaného, kdy současně ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. také rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenou vadou řízení bylo zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přistoupil soud i ke zrušení tohoto rozhodnutí podle ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. V dalším řízení bude žalovaný dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 11.228,-Kč. Tato částka se skládá z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; z částky 6.200,-Kč za 2 úkony právní služby právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění po 31. 12. 2012 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d),] a z částky 600,-Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1,

odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006 a dále i z částky 1.428,-Kč, která činí 21% DPH z uvedených částek bez soudního poplatku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. srpna 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
I. T.